

«ΓΥΜΝΕΣ ΜΑΣΚΕΣ»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ενδιαφέρουσα ήταν η προχθεσινή θραδιά στο Θέατρο Τέχνης με τὰ τέσσερα μονόπρακτα του Λουίτζι Πιραντέλλο. Μπορεί κανείς να πη πως ὁ Σικελὸς δραματογράφος με τὶς αἰφνιδιαζουσες διαλεκτικές ἀκροθασίες του καὶ τὰ ψυχολογικά του παράδοξα ταιριάζει στὴν καλλιτεχνικὴ ιδιοσυγκρασία τοῦ κ. Κούν, ἡ ὁποία ρέπει πρὸς τὸ μυστηριώδες, σὲ τέτοιο μάλιστα βαθμό, ὥστε πολλές φορές νὰ δημιουργῇ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ γκράν γκινιὸλ ἀκόμα καὶ σὲ παραστάσεις ἔργων ρεαλιστικῆς ὠμότητος.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φορὰ ὁ κ. Κούν κινήθηκε με τὶς «Γυμνὲς μᾶσκες» στὸ κλίμα του. Τὰ τέσσερα μονόπρακτα τοῦ Πιραντέλλο τοῦδωσαν τὴν εὐκαιρία ὄχι μόνο νὰ δείξῃ τὸ μέτρο τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς εὐαισθησίας του, ἀλλὰ καὶ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι στὴν σχολὴ του συντελεῖται μιὰ γόνιμη καὶ ἀποδοτικὴ ἐργασία, πού ἀξίζει ἀνεπιφύλακτῇ τὴν ἀναγνώρισί μας.

Εἶνε γεγονός πως τὸ πειραματικὸ θέατρο τοῦ κ. Κούν μᾶς αἰφνιδιαζεῖ κάθε τόσο πολὺ εὐχάριστα με τὴν προβολὴ νέων ταλέντων, ἀγνωστων ἕως χθὲς παιδιῶν, πού χωρὶς πολλές φορές νάχουν τὰ τυπικά προσόντα πού ἀπαιτεῖ ὁ περὶ

λειτουργίας δραματικῶν σχολῶν νόμος, κατορθώνουν ἐν τούτοις χάρις στὸν ἐνθουσιασμό καὶ στὸ φανατισμὸ τους νὰ ἐπιβάλλωνται στὴ συνείδησι τοῦ κοινού.

Ἔτσι, ὥστε ἀπὸ τὴν ἀποκαλυπτικὴ ἐμφάνισι τῆς δ. Β. Ζαβιτάνου στὸ ἔργο τοῦ Θόρντον Οὐάιλντερ, ἤρθε χθὲς ν' ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴ μας ἕνας νέος μαθητὴς τῆς σχολῆς Κούν, ὁ κ. Γ. Λαζάνης, πού ἐρμηνεύοντας στὸ «Μπελ λαίτα» ἔναν τύπο «κοκὺ μανιφι», ἔδειξε ἀναμφισβήτητα προσόντα ὑποκριτικῆς δεξιότητις καὶ ψυχολογικῆς διεισδυτικότητος. Καὶ θέλουμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι ἡ ἐπιτυχία του αὐτὴ ὀφείλεται σὲ κάποιες μονιμώτερες ἐκφραστικὲς δυνατότητες καὶ ὄχι στὸ συμπτωματικὸ γεγονός πως ὁ ρόλος πού ὑποδύθηκε ταίριαζε στὰ ἐξωτερικά του φυσιογνωμικά γνωρίσματα καὶ τοῦρχόταν «γάντι», ὅπως λέμε στὴ θεαματικὴ γλῶσσα.

Ἰδιαίτερα, ἐπίσης πρέπει νὰ μνημονευθῇ τὸ ψυχολογημένο παίξιμο τοῦ κ. Β. Διαμαντοπούλου στὸ ρόλο τοῦ Ἀνθρώπου με τὸ λουλούδι στὸ στόμα, τῆς κ. Πανταζοπούλου στὸ ρόλο τῆς θείας Μάρθας καὶ τοῦ κ. Π. Φουσσοῦν στὸ ρόλο τοῦ Λουκά Φάτζιο. Γενικά πρόκειται γιὰ μιὰ θραδιά, πού χάρις στὸ σκηνογραφικὸ πριμιτιβισμό τοῦ κ. Γ. Μόραλη, ἔδωκε ἕνα ἐπιθυμητὸ προβάδισμα, στὸν θεατρικὸ λόγο καὶ στὸν ἡθοποιό.